

15 09 2013

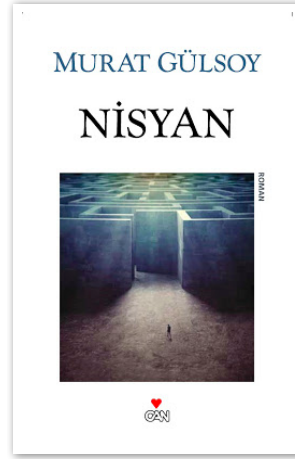
Nisyan

"Tüm sesler çekildikten sonra başlıyor korku. Pencerenin önünde oturmuş zamanı ören biri var; başımı ondan yana çevirmeden de varlığını hissedebiliyorum."*

Üniversite birinci sınıftayım. Sosyoloji öğrencisiyim. Dersle giren her hoca dersin başında ya da sonunda uzun uzun "Bu kitapları okusanız iyi olur." diye birçok kitap ismi sıralıyor. Saint Simon, Auguste Comte, Marx, Durkheim, Weber ve daha birçoklarının adı hepimizin hayatında Kurukahveci Mehmet Efendi gibi olağan bir isimdi artık. Başlanıp bitirilemeyen, bitirilse de tamamı anlaşılmayan hatta her on cümleden bir tanesini anlamayı kar saydığımız kalın kalın kitaplarla dost olmuştuk. Bu arada hocaların hakkını vermiydim, anlamadığımız her cümleyi saatlerce anlatmaya istekli, kolay ulaşılabilir ve yaklaşılabılır hocalarım vardı. Neyse, bir gün Doç Dr. Yücel Bulut, ödev olarak bir kitabı okuyup özet çıkarmamızı istedi. İlk özet çıkarma ödevimiz değildi. Onun ödev olarak verdiği kitaplar da oldukça uzun "Bugün başlamasam ne zaman bitiririm de özet çıkarırım acaba?" hesabı yaptığımız kitaplardı. Bu sefer ödev olarak Metis yayınlardan Gulbenkian Komisyonu "Sosyal Bilimleri Açın" isimli doksan yedi sayfalık bir kitabı ödev vermiştik. Herkeste bir rahatlama, bir mutluluk, kitabı satın alanların dilinde "Ay doksan yedi sayfalık bir kitap, bir gecede okur, bir gecede de ödevi yazarız." nağmeleri... İşini asla son güne bırakanlardan olmadım ama hayatımda belki de ilk kez bu ödev zamanı rahatlık çökmüştü. Ama yine de son güne bırakmadım. Ödev teslimine dört gün kala kitabı okudum. Sadece okudum. Okuma-yazma bilen herkesin yapabileceği gibi. Anlamadım. Ertesi gün okula gittim. Kitabı okuyanlar üçe ayırıyordu: "Kitabı anladınız mı?" diye soran, anlamamış olmayı gurur yapmayanlar, "Anladım ama tam içselleştiremedim." diye ben her şeyi anlarım da bu kitapta bir sorun varcılar, "Kitap galiba anlaşılmasın için yazılmış." şeklinde işi dalgaya vuranlar... Ödev teslim günü geldiğinde hatırladığım kadarıyla birkaç kişi ödevi verdi. Hocadan bir hafta daha süre istendi. Tekrar tekrar okudum. Aslında birçok şeyin çok güzel bir özeti. Öyle hatırlıyorum. Bir gecede okunacak değil, yavaş yavaş sindirilecek, birkaç sayfa okuduktan sonra kapatılıp kenara bırakılacak ve ertesi gün tekrar ele alınacak bir kitaptı. Kitabın derinliğinin uzunluğu ile doğru orantılı olmadığını ilk o zaman anlamıştım.

"Saate bakıyorum. Bileğimde acı bir bilezik. Zamanın tasması. Acıttıyor. Akrep değil şeytanın kirpiği, yelkovan desen kesip attığı tırnak. Etime geçirmiş dişlerini tik tak kemiriyor."*

Peki, tüm bunları neden anlattım? Yıllar önce yaşadığım bu duyguyu Murat Gülsoy'un "Nisyan" isimli kitabında tekrar yaşadım. Beni tanyanlar Murat Gülsoy'u ne kadar sevecek okuduğumu bilir. Kitap çıkar çıkmaz bir arkadaşım "Hey haberin var mı? Gülsoy'un yeni kitabı çıkmış." diye mesaj attı. Haberim vardı. Satın almıştım bile. Ama okumaya başlamamıştım. Ne de olsa yüz on iki sayfalık, kısa kısa paragraflardan oluşan, bir gecede bitirilebilecek bir kitaptı. "Bir pazar elime alır, şipşak okurum." dedim. Yaptım da, bir pazar günü bitirdim kitabı. Kitap bittiğinde aklımda, kalbimde tamamlanmamış bir yapbozun eksik parçalarının bıraktığı huzursuzluk vardı. Üniversitede okuduğum kitabın aksine bu kitabı anlamıştım ama hissedememişim. Çünkü anlatılan hikâyenin hüznünü, gerçekliğini yok saymıştım. Son yıllarda gazetelerin üçüncü sayfalarında herkesin kanıksadığı "kadın cinayeti" haberlerini okur gibi okumuştum. Oysa kanıksamak lügatında sadece bir kelimeydi. Okuduğum her habere dahi canım yanarken, kitapta ölüm döşegindeki yazar adam için üzülememişim. Tekrar okumak üzere kaldırıp kenara koydum. Ve hazır olduğumda tekrar elime alıp, birkaç sayfa okuduktan sonra kitabı kenara bıraktım. Her gün sadece birkaç sayfa... Çünkü ölümün bu kadar "gerçek ve sarsıcı" anlatıldığı bir kitabı belli bir dozdan fazla ruha zerk etmek iyi gelmiyordu.

Ben kimim?

Kübra Çağlayan

Yazmayı, çizmeyi, okumayı, araştırma yı, sorgulamayı, yeni yerler keşfetmeyi, yeni yerler görmeyi deli gibi seven, yaratıcı işlere ilk başta aşık olabilen, yazarken genelde pesimist, hayatı yaşarken optimist reklam izlemeye bayılan pazarlama ve iletişim profesyoneli bir fani. Bir diğer deyişle kendini arayan, tasarlayan, en güvenilir dostun kitaplar ve kelimeler olduğuna inanan biri.

[Profilimin tamamını görüntüle](#)

Bu blogta ne bulacaksınız?

Kalemimden döküldüğünce her şeyi... Yazdığım öykülerden, kimi zaman uzun kimi zaman kısa kısa şirlerden, okuduğum kitaplardan, izlediğim filmlerden, gezip gördüklerimden, modadan kalemime düşenleri... Özette, hayatı kimi zaman yaşantır kimi zaman çekilmez kılan "hayat tam da böyle" dediren her şeyi. Seni, beni, bizi bulacaksınız.

Neden yazıyorum?

Bilmiyorum. Bildiğimi sandığım dönemlerim de olmuyor değil. Ama bu aralar bilmiyorum. Bilmemeyi tercih ediyorum.

Popüler Yayınlar

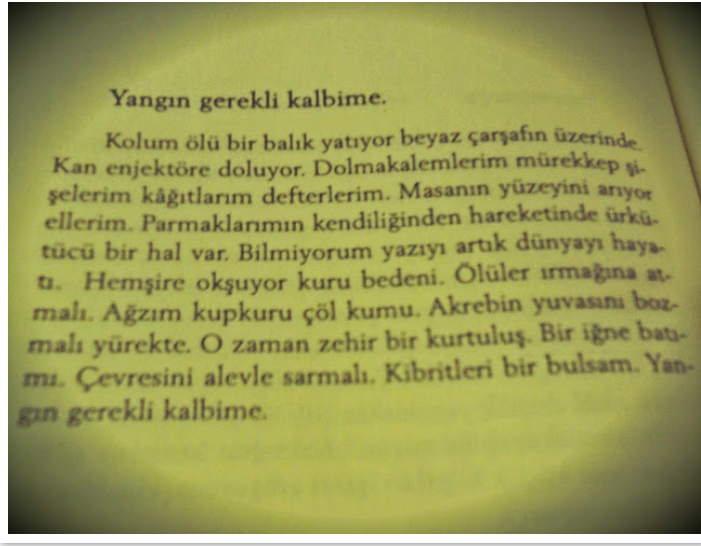
Bu bir mektup, Kelebeğin Rüyası'ndan sebeb...

22 Şubat...

Pragma
Bundan üç ay önce uzun süredir tiyatroya gitmediğimi fark edip de şeytann

bacağını kırmaya karar verince şöyle bir bakındım, neler sa...

"Her şey kelimelerden ibaret. Zaman zaman kaybediyorum onları. Yayın kesiliyor. Devrelerim karanlığa gömülü bir hayalet şehir. Suskun iç karanlık. Kelimeler dilimin ucundan kayıp gitmişler."*

Murat Gülsoy Nisyan'da bir yazarın yavaş yavaş ölümünü anlatıyor. Kelimelerin yazarın zihnindeki dünyalar arası yolculuğunu, varken yok olmayı, yok olmaya alışmayı, var olanı yokmuş sanmayı, hatırlamamayı, incecik bir çizgi üzerinde siyah ile beyaz arasında verilen mücadeleyi...

Kitap kısa kısa paragraflardan oluşuyor. Yazarın ölüme doğru yaptığı yolculuğa şahit oluyorsunuz. Hatta yazarın kendisi olup, onun yerine yatağa giriyorsunuz. Koluna giren iğnenin acısını, hatırlayamadıklarının hüznünü, kafasındaki soru işaretlerinin bıraktığı yorgunluğu, yazmak istediklerinin sorumluluğunu, en çok da güçsüzlüğünü, yorgunluğunu hissediyorsunuz. Onun gözünden bakıyorsunuz her şeye. Oda, eş, hemşire, kalem, sarı kağıtlar, koridor, tünel kazıcılar, işçiler, baba, oğul, boşluk, gece, mürekkep, harfler, dümen, kan, kuytu, takvim, sözcükler, ölü, yalnız, zaman, yazar...

Bir yazarın ölümünden sebep, kendi ölümünüzü düşünüyorsunuz. "Ben neler sayıklayacağım acaba?" diye bir not düşünüyorsunuz hayatınıza. Eğer bir de yazar bin insanı yazmadık ölüm döşeginde benim de canımı bu kadar yatacak mı merakı içinizde büyüyor. "Bu aslında sadece bir roman!" diye kendi kendinizi telkine başlıyorsunuz. Ölüm ne kadar gerçekse, işte bu kitap da o kadar gerçek.

"Metrelerce derinlikte çalışan işçilere sesleniyorum, yeter artık, yazmayın, diyorum."*

Bu arada "Nisyan" ne demek merak edenler için anlamının "unutmak, önceden öğrenilmiş, görülmüş olan her hangi bir şeyi anımsayamama ya da tanıyamama" olduğunu belirtmekte fayda var. Yani kitabın ismi, tüm hikâyeyi kucaklıyor. Kitabın kahramanı unuttuğu eksilen insanın, hatırladıkça hüznümlendiren bir örneği olarak karşımıza dikiliyor. Ve neredeyse her cümlesinde, ölüren bile yazarak ölümsüzlüğe ulaşmanın mücadelesini veriyor. Zihnin her köşesinde kelimeler, odanın her köşesinde küçük sarı kağıtlara alınmış notlar... Onun için hayat yavaş yavaş dağılıp parçalanırken, yazar ölüm döşeginde son romanını birleştirerek yeni ve ölümsüz bir hayat inşa etmeyi hayal ediyor.

"Her şey kelimelerden ibaret. Zaman zaman kaybediyorum onları. Yayın kesiliyor. Devrelerim karanlığa gömülü bir hayalet şehir. Suskun iç karanlık. Kelimeler dilimin ucundan kayıp gitmişler. Benjamin karşında durup düşünüyorum. Bu incecik dallar, bu narin yeşil yapraklar, yerlere dökülmüş bir-iki tane sarı. Sonbaharın evcilleşmiş hali. Ayrıntılarını tek tek zihnine yerleştirsem bütünleşip kelimelerini bulacakmışım gibi. Bazen olmuyor. İyi ki bu küçük kağıtlar var. Adlarını yazıp nesnelere üzerine yapıyorum. Dünya artık sesli sözlük."*

Ölmeden ölümü deneyimlemek, ölüren ne hissedeceğini bilmek mümkün değilken "Nisyan" ölümü deneyimlemiş bir yazarın sanki ölümünden sonra dirilip, yaşadıklarını anlatması gibi "gerçek bir roman" olarak dikiliyor karşımıza. Özellikle ölüme ilgili öyküler yazdığım şu son birkaç yılda ölüme yaklaşmadığımı, Murat Gülsoy'un kitabını okurken anladım. Belki ilk seferde kitabı bu kadar hissedememem -hissetmek istememem- altında ölümü böylesi güzel anlatamayacak olmamın verdiği huzursuzluk yatıyordu, bilemiyorum. Ama şu anda her sayfasını notlarla doldurduğum kitabın beni ruhen ne kadar beslediğini anlatmam mümkün değil. Özetle bu kitabı sadece okuyun demiyorum, bu kitabı deneyimleyin.

Sevgiyle kalın,

*Kitaptan alıntılar.

Gönderen Kübra Çağlayan zaman: 17:38

Bunu Google'da önerin

Etiketler: Murat Gülsoy, Nisyan, OKUDUKLARIM

Hiç yorum yok:

Yorum Gönder

Ana Sayfa

Önceki Kayıt

Kaydol: Kayıt Yorumları (Atom)

MURAT GÜLSOY
BABA, OĞUL VE
KUTSAL ROMAN

Baba, Oğul ve
Kutsal Roman

Yüzü olmayan adam rollerine çıkıyorum artık. Bu saatten sonra, karanlıkta her şey, her şeye dönüşebilir. Ay ışığı vurdığında bir garip Â...

Karekok

Binaların arasına mandallanmış...

Y'si uzun bir yalnızlığın sahibi, Madam Rosa...

On iki yıl sonra mektup yazmak da neyin nesi! Beni gerçekten merak ettiğine inanmam bekliyor olabilir mi? "Her şey yolunda mı?" diye ...

SEVİYERİM
HANSILARIN
DİKKATİNE

Hanımların
Dikkatine!

Baştan anlaşılam. Bu senin beklediğin gibi bir tantum yazısı olmayabilir.

Ne bekliyorsun onu da bilmiyorum ya, ama illa çok resmi bir şe...

Esra Ceyhan için sakıncası yoksa SEVİYORUM ULEN

Her gün bir kadının koca siddetle öldürüldüğü, bir genç kızın töreye kurban gittiği ülkemde konuşacak konu kalmadı da insanların ned...

Ben Bu Diyardan Giderdim de...

Can gidiyor, canlar gidiyor haftalardır... Gözlerimin kenarında

gözyaşlarım haftalardır nöbete dürmüş bekliyor. Anlamadım, nasıl bir...

Kader Dağıtıcısı

Uç gündür konuşmuyor benimle. Sadece benimle mi? Kendi kendine bile tek

kelime etmediğine eminim. Kalkmadan öylece oturuyor, hep çok ra...

Bayım, sizi kim gönderdi?

eve kadar geldiler. kar, kıץ kıyamet dememişler. çay içer misiniz de...

Blog Archive

▼ 2013 (32)

▼ Eylül (1)

Nisyan

► Ağustos (1)

► Temmuz (4)

► Haziran (1)

► Mayıs (1)

► Nisan (6)

► Mart (4)

► Şubat (8)

► Ocak (6)

► 2012 (27)

► 2011 (2)

► 2010 (3)

Followers